

18. Aarg. Nr. 23.

Redigeret af C. M. CHRISTENSEN.

2. December 1918.

Glidende Skala.

Under Behandlingen af Lønningsloven af 1908 hørte Tjenestemændene første Gang for Alvor Tale om den „glidende Skala“. Folke-tingsmand Blem stille Forslag om at indføre den i Loven, men tog efter Debatten sit Forslag tilbage.

Efter Krigens Udbrud har man ofte hørt Fænomenet omtale, og aldrig er vel en Diskussion mellem Tjenestemænd om Dyrtiden bragt til Ende uden at den glidende Skala har været ført i Marken fra den ene eller den anden Side. Nu holdes der ikke et Møde af Tjenestemænd, uden at der i det mindste findes et Punkt paa Dagsordenen, som hedder: „Glidende Skala“.

Lønningskommissionen har den paa sit Program, en Del af Rigsdagens Medlemmer har sat den paa Dagsordenen og endelig er C. O. II stærk Tilhænger af Patentmedicinen til Afhjælpning af Tjenestemændenes uheldige økonomiske Stilling under en Dyrtid.

„Den glidende Skala“ er saaledes et aktuelt Spørgsmaal, som Tjenestemændene enten de vil eller ej maa tage op til indgaaende Behandling og tage afgjort Stilling til, for eller imod.

Til Bedømmelse af dette Lønningsystems Virkninger, foreligger der meget lidt, eller vel rettere slet intet, som der med absolut Sikkerhed kan bygges paa. Men det lidet, der findes, den Smule man ved, bruges og vil blive brugt, og saavel Modstandere som Tilhængere af denne „vidunderlige Arkana“, der skulde kun-

ne bringe Tjenestemændenes Syn Kraft, Helse og Sundhed for alle Tider.

Vi Lokomotivmænd er som praktiske Mænd paa Forhaand mistænksomme overfor Systemet. Vi ved af Erfaring fra vor daglige Ger-ning, at Tryk avler Modtryk, at Modtrykket kan blive saa stærkt, at Maskinen nægter at gaa frem eller endog gaar baglænds skønt alt tilsyneladende er i den skønneste Orden. Derfor er vi ogsaa mistænksomme overfor den glidende Skala. Vi spørger, om Apparatet nu ogsaa vil og kan fungere, saaledes som Konstruktørerne har lovet os det; ganske vist, naar man betragter Fænomenet overfladisk, ja, selv ved en nøjere Gennemgang ser det ud, som om det er i Orden, som om Auto- maten absolut ikke kan svigte; men nogen Garanti har vi ikke ud over Konstruktørens Beregninger, der maaske er ret omhyggelige, men dog savner den eneste Ting, der kunde berolige os, nemlig den praktiske Prøvekørsels Resultater.

Ideens Grundbetragtning er som bekendt følgende: Tjenestemændene, der tjener Staten, Kommunen eller som Helhed Samfundet, modtager deres Lønninger ifølge Lov eller Vedtægter, vedtagne af Rigsdag eller Kommunalbestyrelse. Da nu navnlig Rigsdagen er et stort Apparat at sætte i Bevægelse, saa følger heraf ganske naturligt, at denne Forsamling kun ugerne beskæftiger sig med Lønningslove for sine Tjenestemænd oftere end højst nød- vendigt, og altsaa maa den en Gang gæl-

dende Lønningslov leve i en altfor lang Periode. Er man saa endelig kommen saa vidt, at man maa i Gang med en Revision — og det vil sige, at Priserne paa Livsfornødenheder er steget saa stærkt, at en Revision ikke længere kan undgaas —, saa staar man overfor en Betragtning, som man skulle synes var Spørgsmaalet „Arbejds løn“ ganske uvedkommende, nemlig Skattespørgsmaalet. Rigsdagsmanden er jo ikke alene Arbejdsgiver, der ved Forhandling med sine Arbejdere vil søge at nøjes med de mindst mulige Lønforhøjelser, han er ogsaa Lovgiver, der ved sin Lovgivning skal finde Dækning for fremkommende Udgifter. Vedtager han nu en Lov, „Lønningslov“, der kræver en betydelig større Udgift til Lønninger, saa skal han samtidig eller umiddelbart i Forbindelse hermed vedtage en anden Lov, der paa en eller anden Maade skaffer et tilsvarende Beløb ind i Kassen som det, der gaar ud. Et saadant Beløb kan kun skaffes tilveje ved at Befolkningen gennem en eller anden Skat udreder det, enten det nu sker ved Takstforhøjelse, forøget Told eller ved Stigning i andre Skatter, Pengene maa udredes af Befolkningen, maa ind i Kassen. Altsaa: Rigsdagsmanden er ikke alene Arbejdsgiver, han er ogsaa Repræsentant for en bestemt Befolkningsdel, der ved Valgene vil kræve ham til Regnskab for „hvert utilbørligt Ord, han haver talet“, hver tyngende Skat, han har paalagt. Ved at indføre den glidende Skala, vilde Rigsdagsmanden opnaa at blive fri for disse periodiske Ubehageligheder, som hver Revision af Tjenestemandslønningerne medfører. Ligesom Samfundet iøvrigt vilde have sin Samvittighed ren. Thi man havde jo ydet Tjenestemændene, hvad de kunde gøre Krav paa, ja, egentlig mere end det, man havde skaffet dem en Tilværelse, der ganske var fri for økonomiske Sorger. I opadgaende Tider vilde hans Løn nemlig ganske automatisk følge med, medens den, naar Priserne gik den anden Vej, lige saa automatisk vilde følge efter, og paa den Maade var Samfundet sikret mod Muligheden af at betale høje Lønninger til Tjenestemændene samtidig med, at en Del af den øvrige Befolkning, nemlig

Producenterne, maatte finde sig i en Nedgang af deres Indtægter.

Saaledes vilde Samfundet eller i hvert Fald en Del af Samfundet finde, at alt, hvad der er gjort, „var saare godt“.

Lad os nu se Sagen med Tjenestemændenes Øjne, og se saa vel efter om Billedet ikke taber noget af sin straalende Glans.

Dersom vi faar den glidende Skala, er jeg bange for, at det vil gaa os, som det ofte gaar Tilskueren under Opførelsen af et Skuespil: Han sidder paa Tilskuerpladsen og beundrer al den Skønhed og Humanitet, han hører og ser paa Scenen. Kulissen kan fremstille et Landskab, der ved det kunstige Rampelys tager sig ud som selveste Edens Have; men dersom han saa Dagen efter vilde gaa op paa Scenen for rigtig i Ro og Mag at fæstne Indtrykket fra Aftenen forud, saa vilde han forfærdes over, hvad han da vilde faa at se. Det prangende Landskab er nu forvandlet til nogle Lærredsklude, oversmurt med Klatter af Maling. Maa-ske finder han det kærlige Elskerpar i heftigt Skænderi. Kort sagt: hele Interiøret vil efterlade et stygt og uharmonisk Indtryk paa ham, han vil gnide sig i Øjnene og spørge: men er det da muligt, jeg saa dog i Aftes, at alt var saa harmonisk og straalende skønt. Han vil endnu engang prøve rigtig at se efter; men nej, det er den nøgne, den graa Virkelighed, der staar for ham. Der er intet tilbage af alt det smukke, han saa Aftenen forud.

Vi maa altsaa undersøge Sagen saa nøje som muligt, at det ikke skal gaa os paa samme Maade med den nye Lønningslov. Vi maa se godt efter om den glidende Skala vil holde hvad den lover. Og dersom vi ikke kan faa absolutte Beviser i Hænde herfor, maa Organisationens af al Magt sætte sig imod den. Det er ikke nok, at man vil forsikre os om dens fortræffelige Egenskaber, der maa uomstødelige Beviser til for at vi kan tage imod den. (Fortsættes.)

Fra Rigsdagen.

Ministerens Svar til Folketingsmand Friis Skotte.

Det ærede 22. Medlem for Hovedstaden (Friis-Skotte) skabte en ikke ringe Opmærksomhed om sig ved den Omtale, han foretog af Statsbanestyrelsen. Han udtalte, at den ny Statsbaneordning har været en Skuffelse, at Statsmaskineriet aldrig har knaget saa stærkt som i Øjeblikket, aldrig har arbejdet saa sendrægtigt og saa usikkert. Ja, det er den Slags Ting, som det er forholdsvis let at paastaa, og som den offentlige Diskussion her i Landet hidtil ikke har krævet bilagt med Beviser; det er den Slags Ting, som der har været fri Tilladelse til at bruge, om jeg saa maa sige, til gensidig Underholdning. Det ærede Medlem paastaar, at de abnorme Forhold, hvorunder vi lever, tilslører dette Forhold, idet de er i Stand til at dække over enhver Brist indenfor Statsbanernes Administration. Det ærede Medlem har paa et senere Tidspunkt af sin Tale henvist til den ansatte Formand for Statsbanekommissionen, Etatsraad Kier, og denne siger et Sted i en skriftlig Udtalelse, som han er fremkommet med i Anledning af Distriktsordningen: „Efter mit Skøn bør Distrikterne tildeles saa stor afgørende Myndighed, som Hensynet til det samlede Hele tilsteder. Men Krigen har paa dette som paa alle Forhold virket i Retning af Centralisation og modvirket den Decentralisation, som er tilstræbt i Organisationen for at fremme en praktisk og hurtig Forretningsgang, ved at hele den daglige Ledelse overdrages Distrikterne.“ Der kan ikke være Tvivl om, at Etatsraad Kier, Formanden for Statsbanekommissionen, ikke i de abnorme Forhold ser noget, hvorunder enhver Brist ved Statsbaneadministrationen kan dække sig, men at han deri ser en virkelig Hindring for, at den Reform, som er tilstræbt, kan træde ud i Livet. Det ærede Medlem sagde, at Hovedfejlen ved det System, som er indført, er let at se, idet man har sammenblandet to Systemer: Statsbaneudvalgets Forslag og den gamle Ordning af 1903. Det er mig fuldkommen ubegribeligt, hvorledes det ærede Medlem er i Stand til at paastaa, at her har fundet en saadan Sammenblanding Sted. Det ærede Medlem maa dog vide, som alle Medlemmer af Rigsdagen ved, at den Ordning, som blev gennemført, var netop Statsbaneudvalgets Forslag og aldeles ikke nogen Sammenblanding af dette Forslag og den gamle Ordning fra 1903.

Man kan ogsaa af det ærede Medlems Udtalelser se, i hvor ringe Grad han virkelig har sat sig ind i hele Sagen, bl. a. i Statsbaneudvalgets Betænkning. Det ærede Medlem siger, at han husker, hvordan det slog ham, at Formanden, den udmærkede duelige Administrator af de fynske Privatbaner, Etatsraad Kier, ud fra sit personlige Kendskab til, hvor stort et Omraade det var muligt for en enkelt Mand at lede og administrere, resolut havde foreslaaet at dele Statsbanerne i tre lignende Omraader, hver med sin meget selvstændige Chef. Kan det nu virkelig være det

ærede Medlems Mening, at hver af Statsbanedistrikterne kunde sammenlignes med de sydfynske Jernbaner eller endogsaa med alle de fynske Jernbaner i Betydning. Omfang, Omsætning osv. Jeg tror aldeles ikke, det har været Formandens Mening at foretage en saadan Sammenligning, og heller ikke tror jeg, det har været Statsbaneudvalgets Mening med de meget selvstændige Distriktschefer at antyde, at man ønskede tre helt uafhængige Størrelser, som ikke skulde være knyttede til en Centralledelse.

Det ærede Medlem (Friis-Skotte) sagde, at det er langt lettere at kritisere end at paavise noget bedre; mig forekommer det, at det ærede Medlem har lige let ved begge Dele. Naar han skal forbedre, stille Forslag, siger han: Man skal blot stryge Sektionerne, de er ganske overflødige, og det ærede Medlem henviser til Formanden for Statsbaneudvalget, i hvis Betænkning netop Inddelingen i Sektioner tør siges at være den mest fundamentale. Jeg kan tilføje, at medens i øvrigt Statsbaneledelsen jo havde mange Indvendinger at gøre mod Statsbaneudvalgets Forslag, var man paa dette Punkt fuldkommen enig med Udvalget, og jeg kan ogsaa tilføje, at da Loven skulde gennemføres, og Spørgsmaalet var, i hvilket Omfang man skulde gennemføre Sektionsordningen, var noget af det, man med største Bestemthed krævede af mig fra Trafikledelsens Side: Inddelingen i Sektionsomraader med hver sin Trafikinspektør.

Fremdeles sagde det ærede Medlem, at man skulde lade Trafiktjenesten, Banetjenesten og Maskintjenesten ved Distrikterne bortfalde som særlig Instans og bygge dem organisk ind i Driftschefens Kontor. Jeg kan ikke se rettere, end at noget saadant er en Sprogblomst. Hvad vil det sige at bygge dem organisk ind i Driftschefens Kontor? Jeg skulde mene, at dette er Tilfældet; jeg skulde mene, at Organisationen ved Distriktsædet netop er den, at disse tre Chefer, Chefene for Trafiktjenesten, Maskintjenesten og Banetjenesten, fungerer som Distriktschefens umiddelbare Medhjælp, og at dette maa betegnes saaledes, at de er organisk byggede ind i Distriktschefens Embede. Og saa skulde man blot afskaffe den usagkyndige Generaldirektør, som i bedste Fald kun kan blive en Topfigur, og gøre Chefen for Trafikafdelingen til Generaldirektør! Jeg minder stadig det ærede Medlem om, at han med stor Styrke henviser til Formanden for Statsbaneudvalget; jeg kan sige til ham med positiv Sikkerhed, at Formanden for Statsbaneudvalget aldeles ikke er enig med ham i denne Karakterisering af Generaldirektørens Stilling. Formanden saavel som Udvalget i det hele har tillagt Generaldirektørstillingen en meget stor Betydning.

Jeg tror oprigtig talt ikke, det ærede Medlem kan gøre Krav paa at have fundet de vises Sten ved de Forslag, han her har stillet. Jeg kan godt give det ærede Medlem Ret i, at det kan være let at kritisere og sværere at foreslaa noget nyt, og jeg skal saamænd gerne give ham Ret i, at der kan være al Grund til at kritisere paa et hvilket som helst Tidspunkt, og at det navnlig ikke paa dette Tids-

punkt, et Par Aar efter, at denne Ordning er lovlig vedtaget, kan undgaas, at mangt og meget endnu frembyder sig i høj Grad til Kritik og selvfølgelig netop med Hensyn til de Ting, som det altid vil være galt med i en stor Administration. Naturligvis kan der endnu være meget gode Grunde til at klage over, at Decentralisationen, at Simplificeringen ikke er lykkedes fuldtud, at der er meget Skrivi og megen Overflødig Gnidning mellem de forskellige Faktorer indenfor en saadan Administration; det kan saamænd være meget rigtigt, deri tror jeg, det ærede Medlem har megen Ret. Men jeg vil hævde, at medens han paastaar, at den abnorme Situation, hvorunder vi lever, tilslører dette Forhold, er den i høj Grad Skyld i, at det fremdeles er til Stede i saa stor Udstrækning.

Der kan ogsaa godt tænkes andre Faktorer som medvirker hertil. Det er efter min Mening slet ikke urigtigt, hvis man vil tro, at der i Statsbanernes Maskineri hist og her sidder Embedsmænd, som ikke saa forfærdelig gerne har set den Udvikling, der er blevet indvarslet med den nye Ordning. Jeg tror gerne, at der ogsaa hist og her ydes nogen passiv Modstand. Det er mig bekendt — og det sker med min fulde Billigelse —, at Generaldirektøren søger at gennemføre denne Ordning med den størst mulige Hensynsfuldhed overfor disse Faktorer, men til syvende og sidst kommer dog den Dag, da Hensynsfuldheden hører op; forhaabentlig vil forinden de, som muligvis lægger sig hindrende i Vejen for Sagens Gennemførelse, have forstaaet dette, saa at Hindringer ikke længere findes. Denne Udvikling skulde — det har hele Tiden været min Mening — foregaa harmonisk, ikke komme som et Slag. Udviklingen skulde paabegyndes og vokse sig stærk indefra, saa at den først efterhaanden kom til at virke efter Bestemmelsen. Jeg for mit Vedkommende har det bedste Haab til, at dette ogsaa vil lykkes, og jeg vil i alt Fald paa det bestemte væge den Ordning, som blev truffet for to Aar siden, mod at indeholde saadanne Urimeligheder, som det ærede 22. Medlem for Hovedstaden har paastaet. Det er, som sagt, min Opfattelse, at han ikke skal gøre Fordring paa at have fundet de vises Sten, men derfor kan det saamænd godt være, at det ærede Medlems Berømmelse som sagkyndig Statsbanecautoritet hermed er blevet grundlagt. Thi det ærede Medlem maa forstaa, at der er mange, som sætter Pris paa en saadan Udtalelse fra en Side som den, det ærede Medlem tilhører. Det er mindre magtpaaliggende, om det ærede Medlem har Ret i sine Betragtninger, end at det ærede Medlems Betragtninger muligvis kan benyttes i andre Former til Tjeneste.

Ottetimers Arbejdsdag

Minister Stauning indleder sin Virksomhed som Arbejdsminister med at fremsætte et af Indenrigsminister Rode udarbejdet Lov-

forslag om 8 Timers Arbejdsdag i alle private Virksomheder, hvor der Aaret rundt er Døgndrift. Det vil sige, at efter den radikal-socialdemokratiske Regerings Mening bør 2 Holds-Driften, Arbejdsdagen paa 12 Timer, forsvinde og afløses af 3 Holds-Drift, Døgnet delt i tre lige lange Arbejdsperioder.

Vi under vore Kolleger i de private Virksomheder den Forbedring af deres Arbejdsvilkår, som dette Forslags Gennemførelse betyder. Meget Sundhed ødelægges nu i Papir- og Svovlsyrefabrikernes usunde Arbejdsrum, hvor Arbejderne tvinges til at opholde sig uafbrudt i 12 Timer. For hver eneste af de paagældende Arbejdere nedsættes Levétiden med 2 eller 5 eller 10 Aar, alt eftersom Modstandskraften er.

Men vi Tjenestemænd er ogsaa glade ved Lovforslaget af en anden Grund. Statsbanerne holder ude i Driften mange, mange Steder Døgndrift. Og hvad Staten finder er ret for private Arbejdsgivere, er vel billigt for Staten selv i dens Egenskab af vor Arbejdsgiver. Vort Arbejde paa Maskinen er ikke sundere end Papirarbejdernes og Svovlsyrearbejdernes. Og vor Arbejdstid er ikke kortere, nej, tit og mange Gange er den baade 16 og 18 Timer.

Den radikal-socialdemokratiske Regering har gjort det første Skridt, det, der koster. Den har i principiel Henseende bekendt Kulør. Det næste Skridt kan ikke være tvivlsomt. Vi Tjenestemænd i Driften, hvor der er Døgndrift, maa ligestilles med de private Virksomheders Arbejdere. Trafikminister Hassing-Jørgensen maa udarbejde et Lovforslag i denne Retning.

Hen mod en fjernere Fremtid peger det Forslag, som i den nærmeste Fremtid vil blive vedtaget i Københavns Kommune ved radikale og socialdemokratiske, mod konservative Stemmer. Det gaar ud paa, at Arbejdstiden for alle Kommunens Tjenestemænd skal være 8 Timer. Den Tid kommer, og kommer før man i Almindelighed tænker sig, da der maa gives Statens Tjenestemænd den samme Stilling, den samme Arbejdstid.

K. I.

Boligsagen fra Brande.

Brande, den lille By inde paa den jyske Hede som ingen ænsede, næppe nok kendte før Statsbanerne naaede den, har siden da haft en rig Udvikling.

Brande fik Maskindepot og mange Jernbanemænd blev stationeret her, men bragte Statsbanerne denne By i Vækst, behandlede Byen til Gengæld Statsbanepersonalet daarligt.

Vi har tidligere beskæftiget os med Brande; det lykkedes i sin Tid Organisationen ved en Anmærkning paa Finansloven at faa Byen bragt op fra Lønningssats „d“ til „c“; men Dyrtiden, der har bragt saa haardt Bud til mange, antog for Jernbanepersonalet i Brande en ruinerende Karakter.

Det var navnlig Boligerne, det var galt med. Der opstod en Bolignød, som begunstigede Grundejerne i denne By ganske uhyre. Huslejen steg og steg indtil nu, hvor den er paa Højde med Lejen for herskabelige Lejligheder i København, uden at det dog tør paastaaes, at Lejlighederne i Brande er herskabelige.

Forholdene for Lokomotivpersonalet saavel som for andet Jernbanepersonale var derfor uudholdelige, og den 3. Maj modtog Foreningen da ogsaa fra Medlemmer i Brande en Anmodning om for Generaldirektoratet eller Ministeren at forelægge de herskende Tilstande.

Foreningens Hovedbestyrelse var imidlertid bekendt med, at de øvrige Jernbaneorganisationer fra deres Medlemmer havde modtaget lignende Henvendelser og man besluttede derfor at anmode Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg om at foretage det fornødne i Sagen, idet der til Fællesudvalget indsendtes følgende Skrivelse:

Fra Medlemmer af „Dansk Lokomotivmands Forening“, som ved Forfremmelse er bleven stationeret i Brande, har Foreningen modtaget en Fremstilling af de i nævnte By herskende usædvanlige vanskelige Boligforhold.

Da Henvendelsen oplyser, at ligelydende Henvendelser er rettet af andre Jernbanemænd til deres respektive Organisationer, „Dansk Jernbaneforbund“ og „Jernbaneforeningen“, anser vi Sagen som skikket til Behandling i Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg og anmoder Fællesudvalget om at gøre Forestillinger for Generaldirektoratet om de vanskelige

Boligforhold og søge at skaffe Udvej til Boliger for de paagældende Jernbane-Tjenestemænd i Brande.

Erbødigst

Paa Hovedbestyrelsens Vegne

Rich. Lillie.

C. M. Christensen.

Sagen kom derpaa til Behandling paa Fællesudvalgets Forretningsudvalgsmøde og den 28. Maj d. A. afsendtes følgende Skrivelse til Generaldirektoratet:

Efter Anmodning fra de i Brande stationerede Jernbanetjenestemænd skal Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg herved anmode Generaldirektoratet om, at der fra Statsbanernes Side snarest gøres, hvad der er muligt, for at raade Bod paa de komplet meningsløse Tilstande, som der før Tiden hersker paa Boligområdet nævnte Sted.

Der findes i Øjeblikket ikke mindre end ca. 30 Jernbanetjenestemænd i Brande, som er uden Lejlighed, samtidig med at de stedlige Grundejere udnytter Boligmanglen uden lige. Vi skal i den Henseende anføre, at Prisen paa en tarvelig 2 Værelsers Lejlighed er 400 Kr., 3 Værelsers 600 Kr. og 4 Værelser 700 Kr. og derover, og endda findes der ikke Lejligheder at opnaa til disse Priser. I denne Forbindelse erindrer vi om, at Personalet i Brande er lønnet efter Lønsats c —.

Det siger sig selv, at disse Forhold er ganske utaalelige for Personalet, og det er nu tvungende nødvendigt, at Statsbanerne søger at afhjælpe Forholdet, i hvert Fald dersom det skal blive muligt for de paagældende Tjenestemænd at forblive i Brande, indtil de med Banernes Tilladelse kan slippe derfra.

De husvilde Tjenestemænd i Brande har nu nedsat et Udvalg til paa deres Vegne at tage Affære i Sagen. Dette Udvalg har bl. a. tilskrevet Fællesudvalget saaledes:

„ — — — Det fortælles her, at 3. Distrikt skal have forespurgt herværende Sogneraad, om der var tilstrækkeligt med Lejligheder til Forøgelse af Personalet, og hertil skal være svaret „Ja“. Fakta er imidlertid, at her for Tiden gaar mellem 25 à 30 Jernbanefolk uden at kunne faa Lejlighed, og de under Opførelse værende Bygninger er forlængst udløjet. Prisen paa Lejlighederne er af en Art, saa det med passende Benævnelse kan siges, at en Udbygning af Statens Funktionærer finder Sted i høj Grad. Boligforholdene er saa knappe, saa det næsten er umuligt at faa blot et Logi. Til Eksempel skal anføres, at begrundet paa Logimangel er 5 af Maskinafdelingens Personale blevet enige om Fællesbenyttelse af et Værelse, hvori de har anbragt 3 Senge og 1 Briks, samt et femte Leje paa Gulvet bestaaende af Madratser fra Sengene.

I et andet Tilfælde er 3 Tjenestemænd fælles om et Værelse, som de møblerer selv. Værelset koster 24 Kr. maanedlig. I disse Dage har det vakt almin-

delig Harne blandt Jernbanens Ansatte, at en af Byens største Grundejere pludselig opsagde en af hans Lejere, en Portør, til øjeblikkelig Fraflytning, blot fordi Portøren af Barmhjertighed lod sig bevæge til at indlogere en af sine Medansatte uden først at have indhentet Værtens Tilladelse dertil. Sagen er indanket for Huslejenævnet, hvor den skal behandles i Eftermiddag. Hvis Portøren skal flytte, vil Værten sandsynligvis benytte sig heraf og sætte Huslejeprisen betydelig op.

Lejemaaletene er i mange Tilfælde pr. maanedsvise. En Lokomotivfyrboder overtog i November 1917 sin Lejlighed i en malproper Tilstand, det største af Værelserne uden Tapet paa Væggene, Værelset havde tidligere været tapetseret. Værten har ikke senere fundet sig foranlediget til Istandgørelse af Lejligheden. I mange Tilfælde maa Lejerne i Nybygninger selv for egen Regning Tapetsere Værelserne. En af de nyudnævnte Togbetjente, der fra 1. April d. A. blev forflyttet hertil, har paa Grund af de herværende vanskelige Eksistensforhold ansøgt om atter at blive Portør og komme bort herfra, og dette er allerede sket. Flere andre af Tjenestemandene har udtalt dem for at benytte samme Fremgangsmaade. En herværende ugift Togbetjent, der allerede sidste Efteraar ønskede at gifte sig, har paa Grund af manglende Lejlighed maattet opsætte Giftermaalet til det nu i Sommerens Lob er lykkedes ham at faa en ganske lille Lejlighed. Grundejernes sidste Foretagende til yderligere Udnyttelse af Jernbanefunktionærerne er, at der skal være planlagt en Forhøjelse af Lejepriserne paa 5 Kr. pr. Maaned; men denne Forhøjelse haaber jeg, at Huslejenævnet vil modsætte sig.

Som et lille Eksempel i den antydede Retning kan anføres, at et Værelse, der hidtil har kostet en Togbetjent 15 Kr. mdl., ved den nye Logerendes Tiltræden blev sat op til 20 Kr. mdl.

Under disse Forhold kan det sikkert ikke forundre, at Medlemmerne henvender sig til deres Organisation for om muligt derigennem at opnaa den haardt tiltrængte Hjælp for et bedre Udkomme.

Det bedste til Afhjælpning af Nøden blandt de Medansatte vilde absolut være, om Staten byggede Tjenesteboliger til dens Funktionærer, og helst snarest muligt og inden næste Vinters Indtræden.

Indkøb af Hedebrændsel til Vinterhalvaaret er det næsten umuligt at foretage, forinden en Lejlighed er sikret. Og indtil dette kan ske, maa her hurtigst muligt opføres Barakker eller andre midlertidige Boliger, dersom vi skal kunde forblive her.

Endvidere tillader vi os at henlede Opmærksomheden paa, at en Forhøjelse for dobbelt Husførelse er i højeste Grad paakrævet. — — —

Fællesudvalget anmoder om, at der straks maa blive gjort Skridt til Indretning af midlertidige Boliger eventuelt derved, at Statsbanerne tilvejebringer Barakker, Dockerske Pavilloner eller lignende mid-

lertidige Opholdssteder, indtil alm. Tjenesteboliger kan blive opførte i Brande.

Endvidere er det absolut nødvendigt, at Godtgørelsen for at føre Hus paa to Steder bliver forhøjet. For Tiden kan der som bekendt kun ydes højst en Femtedel af den pensionsgivende Lønningsindtægt i Godtgørelse for dobbelt Husførelse, og dette er ganske utilstrækkeligt til blot nogenlunde at holde Personalet skadesløs for de Tab, det paaføres.

Det siger sig selv, at det maa være ensbetydende med økonomisk Ruin for de paagældende at være henvist til at leve paa to Steder i længere Tid, naar ikke den Godtgørelse, der ydes dem derfor, staar i et passende Forhold til de Udgifter, det medfører. Statsbanerne kan ingenlunde gaa ud fra, at det maa være Banerne uvedkommende, naar Personalet bringes i disse Forhold derved, at Banerne, uden Hensyn til Boligforholdene, tvangsflytter Personalet hvorhen det skal være.

Fællesudvalget maa i denne Forbindelse henlede Opmærksomheden paa, at Indenrigsministeriets Arbejdsudvalget har fastsat den Godtgørelse i Opholdspenge, der ydes Arbejdere, som beskæftiges paa fremmed Opholdssted, saaledes, at Arbejderne inddeles i 3 Klasser, eftersom de har 1, 2, 3 eller flere Personer at forsørge, og herefter faar de en ugentlig Understøttelse paa henholdsvis 7, 10½ og 14 Kr., naar Ugelønnen ikke overstiger 62, 65½ og 69 Kr. Som det ses, er der her Tale om ganske anderledes Lønninger og Godtgørelser end de Staten yder sine egne Arbejdere og Tjenestemænd.

Som anført maa Fællesudvalget anmode om en hurtig Ændring i de beskrevne Forhold, og vil gerne deltage i Forhandlinger med det ærede Generaldirektorat om de nærmere Enkeltheder.

Af Hensyn til Sagens Vigtighed for det omhandlede Personale tør vi maaske imødesæ Generaldirektoratets ærede Svar pr. omgaaende.

Ærbødigst

P. F. U. V.

Ch Petersen.

Rich. Lillie.

Der gik lang Tid, og man hørte intet til Sagen. Generaldirektoratet var tavs. Da Levevilkaarene i Brande uden Hensyn dertil blev stadig slettere, besluttede Fællesudvalget paa sit Møde d. 16. August d. A. at nedsætte et Udvalg, der paa Stedet skulde undersøge Forholdene og paa hvis Erklæring Fællesudvalget vilde basere sin Aktion.

Udvalget, der kom til at bestaa af Lokomotivfører M. Mortensen, Togfører G. Schlander og Togbetjent Rodevang, rejste til Brande, og d. 23. September tilstillede nævnte tre Herre Fællesudvalget følgende Skrivelse:

Til

Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg.

Det af Fællesudvalget paa sit Mode den 16. August 1918 nedsatte Udvalg til Undersøgelse af Boligforholdene i Brande har den 10. September 1918 været samlede i Brande og undersøgt nævnte Forhold.

Udvalget satte sig i Forbindelse med Repræsentanter fra Sogneraad, Huslejenævn, Sundhedskommission og Tjenestemænd for ved Konference med disse at faa et saa alsidigt Indtryk af Forholdene som muligt, ligesom Udvalget saa nøje som muligt undersøgte Lejlighedernes Beskaffenhed og Priserne paa disse.

Angaaende selve Boligmanglen ligger Forholdet saaledes, der er ikke for Tiden og bliver heller ikke i den nærmeste Fremtid ledige Lejligheder, medens der er 17 Tjenestemænd, der ikke har Lejlighed; selv om man maa gaa ud fra, at enkelte af disse ikke ønsker Lejlighed, saa vil det dog vise sig, at 12 à 14 af disse i lang Tid vil være henvist til at føre Husholdning paa 2 Steder.

Af de i Sogneraadets Skrivelse af 21. Juni 1918 til Generaldirektoratet nævnte Antal Lejligheder (16), der forventes at blive færdige til Beboelse, er kun 7 bleven færdige, medens de øvrige vel er under Opførelse, men ikke kan blive færdige til Beboelse før til Foraaret.

Sogneraadetsformanden hævdede at have afgivet ovennævnte Erklæring i god Tro, da de Bygmestre, som havde disse Ejendomme projekteret til Opførelse, havde afgivet Erklæring i bemeldte Retning.

Forskellige Forhold, hvorpaa han ikke mente Sogneraadet kunne have øvet nogen Indflydelse, havde imidlertid bevirket, at Ejendommene ikke var blevne færdige. Efter hans Opfattelse var en medvirkende Aarsag til Boligvanskelighederne for Tjenestemændene opstaaet derved, at Statsbanerne ved den nye Banes Aabning forflyttede Tjenestemændene til Brande flere Maaneder senere end bebudet, hvilket medførte, at Lejligheder, som var beregnet udlejet til disse, da Forflyttelsen skete, var udlejet til andre særligt til Arbejdere ved Brunkulslejerne.

Prisen paa Lejlighederne maa siges at være overordentlig høj, saa høj, at den ligger langt over det Folk med Tjenestemændenes Indtægter kan svare, hertil kommer, at der er mange flere 3 Værelsers end 2 Værelsers Lejligheder, og de sidstnævnte er jo netop den Slags Lejligheder, som Tjenestemændene maa søge, da de færreste har Møbler til flere Værelser. Priserne paa 3 Værelser varierer fra 550 Kr. til 650 Kr. aarlig, og 2 Værelser fra 350 Kr. til over 400 Kr.

Udvalget besaa en stor Del af Lejlighederne, og Mage til Lejligheder i Forhold til Prisen er Udvalget enigt i aldrig at have set, særlig i de nyopførte Ejendomme, som var overordentlig daarligt opførte, Døre og Vinduer i høj Grad utætte, man bemærkede centimeterbrede Aabninger ved Dørene. Flere var i den Grad gennemtrængt af Fugt, at vedkommende Lejer fuldstændig vil faa sit Bohave ødelagt. Udgiften til

Opvarmning af disse Lejligheder vil jo ogsaa blive ganske uoverkommelig for Folk med vore Indtægter.

Flere af de Lejligheder Udvalget besaa var i en saadan Tilstand, at det følte sig overbevist om, at hvis lignende udbødes til Leje i Byer, hvor Sundhedskommissionen var sig sit Ansvar bevidst, vilde det blive forbudt at udleje disse til Beboelse. Det Medlem af Huslejenævnet, som Udvalget konfererede med angaaende Priserne, hævdede, at det ikke havde været muligt at begrænse Stigningen mere end det var sket, ikke fordi han mente at saa høje Priser var nødvendige for Ejendommens Forrentning, men fordi at den grundejerinteresserede Del af bemeldte Nævn øvede den største Indflydelse.

Prisen paa enkelte Værelser var gennemsnitlig 20 Kr. pr. Maaned og for Pension 75 Kr. pr. Maaned, ialt 95 Kr. pr. Maaned; saa man vil kunne forstaa, at Tjenestemændene med den ringe Godtgørelse, der nu ydes for dobbelt Husførelse, bliver fuldstændig økonomisk ruinerede.

Udvalget kan efter sit Skøn give Tjenestemændene i Brande Ret i, at Boligforholdene er fortvivlede, og man anbefaler Fællesudvalget paa det energiske at arbejde for en Forbedring af Forholdet. I første Række ved at der ydes en betydelig større Godtgørelse for dobbelt Husførelse, og at der, saafremt Statsbanernes Administration vedblivende ønsker saa stort et Antal Tjenestemænd stationeret i Brande, opføres Tjenesteboliger, samt at der indtil dette kan ske ydes Tjenestemænd, bosat i Brande, en Godtgørelse svarende til Forskellen mellem den derværende Pris paa Lejligheder og det man under Hensyn til Tjenestemændenes økonomiske Stilling med Rimelighed kan finde passende.

Skulde det vise sig, at Administrationen ikke vilde vise Imødekommethed paa ovennævnte Punkter i den allernærmeste Fremtid, nærer Udvalget den Opfattelse, at Organisationerne bestemt maa kræve i hvert Fald en Del af Tjenestemændene stationeret i Vejle, hvor der, selv om der ogsaa er Boligvanskeligheder, dog sikkert vilde vise sig anderledes let for Administrationen at faa Personalet til Ro, da en By af denne Størrelse betydelig bedre vilde kunne overvinde Vanskelighederne end den mindre By Brande.

Statsbanerne har ved at stationere saa mange Tjenestemænd i en By af denne Størrelse drevet Spekulationen i og Udnyttelsen af den der skabte Stilling paa Boligomraadet op, saaledes at det skader hele Arbejderklassen i Brande og ruinerer Tjenestemændene.

Hermed haaber Udvalget at have givet saa fyldestgørende Oplysninger, at det ærede Fællesudvalg vil kunne arbejde videre paa Sagen.

M. Mortensen.

G. Schlander.

J. L. Rodevang.

Paa Grundlag af denne Betænkning afsendte Fællesudvalget d. 10. Oktober d. A. en for-

nyet Henvendelse til Generaldirektoratet om Forholdene i Brande. Henvendelsen lød saaledes:

Til

Generaldirektoratet for Statsbanerne.

I en Skrivelse af 28. Maj 1918 har Fællesudvalget henledt Generaldirektoratets Opmærksomhed paa de overordentlig vanskelige Boligforhold i Brande og anmodet om, at der fra Banernes Side maatte blive truffet Foranstaltninger, saaledes at det blev muligt for Tjenestemændene at opholde sig der, ligesom vi fremsatte Ønske om en passende Forhøjelse af den Godtgørelse, der ydes for dobbelt Husførelse, da den der nu ydes under Hensyn til de nuværende Priser langt fra kan dække Merudgiften.

Da der ved senere Konference angaaende Forholdene i Brande er udtalt Tvivl om, at Forholdene er saa vanskelige som af os hævdet, og der fra Brande Sogneraadets Side blev hævdet noget lignende, fandt Fællesudvalget sig foranlediget til at lade Forholdet nøjere undersøge, og lod i den Anledning et Udvalg rejse til Brande for personlige at overbevise sig om Forholdene.

Udvalget, der søgte Forbindelse saavel med Tjenestemændene som Sogneraad, Huslejenævn og Sundhedskommission, maa give Tjenestemændene Ret i, at den Fremstilling, som disse har givet af Forholdene, aldeles ikke er overdreven, men stemmer ret nøje med de faktiske Forhold.

I Skrivelse af 21. Juni 1918 har Sogneraadet hævdet, at der var 16 Lejligheder under Opførelse, og at disse vilde blive færdige til Beboelse i den nærmeste Fremtid, heraf er kun 7 færdige og udlejede, medens de øvrige vel er under Opførelse, men tidligst vil kunne beboes til April Flyttedag.

Der fandtes den 16. September i Aar, det Tidspunkt, da Udvalgets Undersøgelse fandt Sted, 17 Jernbanetjenestemænd uden Bolig, og disse er i lang Tid henvist til at føre Husholdning paa to Steder. Priserne paa Lejlighederne, der er nævnt i Skrivelse af 28. Maj, viste sig at være i Overensstemmelse med Forholdene; Udvalget besaa en stor Del af disse Lejligheder, og var alle af den Opfattelse, at der finder en stærk Udbygning Sted; der var nemlig, selv i de nye Ejendomme, overordentlig mange daarlige Lejligheder — utætte ved Døre og Vinduer, gennemtrængte af Fugt, flere Lejligheder var i en saadan Tilstand, at det sikkert var sundhedsfarligt at bebo disse.

Fællesudvalget maa derfor atter paa det mest indtrængende anmode Generaldirektoratet om at søge Forholdene forbedret.

I første Række ved at yde en mere rimelig Godtgørelse for dobbelt Husførelse, og saaledes, at der ogsaa ydes noget for den Tid der er gaaet, thi Tjenestemændene bliver ellers fuldstændig ruinerede.

Der betales 20 Kr. pr. Md. for et tarveligt Værelse og 75 Kr. for Kosten, man vil kunne forstaa, at Tjenestemænd med en Lønudbetaling paa 95 Kr. maanedlig og Familien boende et andet Sted er ulykkelig

stillet, et Forhold, som umuligt kan opretholdes.

Saaferst Statsbanerne vedblivende ønsker saamange Tjenestemænd stationerede i Brande, maa der sikkert hurtigst muligt opføres Tjenesteboliger for en stor Del af Personalet, og ydes de øvrige en vis Godtgørelse, da Huslejen ikke staar i Forhold til den Lønsats, som Brande for Tiden staar i.

Fællesudvalget er iøvrigt af den Opfattelse, at en stor Del af Personalet, særligt Togpersonalet, godt kunde stationeres i andre Byer (Vejle—Esbjerg), thi selv om der under de nuværende særlige Forhold ogsaa vilde vise sig Vanskeligheder paa disse Steder, vilde disse sikkert bedre kunde overvindes for de større Byer end for en By af Størrelse som Brande, og Tjenestemændene vilde sikkert ikke blive gjort til Genstand for en saa udpræget Udbygning, som der nu finder Sted.

Idet vi meget maa beklage, at der ikke allerede er tilgaaet os Svar paa vor Skrivelse af 26. Maj, skal vi tillade os paa det indstændigste at anmode om Svar baade paa sidstnævnte og denne Skrivelse pr. omgaaende.

Ærbødigst

P. F. V.

J. S. Rodevang.

Den 18. November modtog Fællesudvalget som Svar paa sine fremsendte Skrivelser følgende:

Under Henvisning til Fællesudvalgets Skrivelse af 28. Maj d. A., J. Nr. 39, og 10: f: M: vedrørende Boligforholdene i Brande skal man herved meddele, at Ministeren, hvem Sagen har været forelagt, er sindet at foranledige, at der ved Ændringsforslag til Forslag til Lov om Tillægsbevilling for indeværende Finansaar fra den 1. April d. A. at regne søges Bevilling til at udbetale de i Brande stationerede Statsbanetjenestemænd et midlertidigt personligt Tillæg, svarende til Forskellen mellem deres Lønninger og de tilsvarende Lønninger efter Lønningssats b, samt at der er truffet Foranstaltning til, at de ommeldte Tillæg i en nær Fremtid vil komme til Udbetaling.

For saa vidt angaar Spørgsmaalet om Godtgørelse for dobbelt Husførelse til de til Brande forflyttede Tjenestemænd, agter man under de forhaandenværende Forhold indtil Udgangen af indeværende Finansaar at indtage det Standpunkt, at der ydes saadan Godtgørelse, for saa vidt det ikke har kunnet lykkes vedkommende Tjenestemand at finde en ledig Beboelseslejlighed til en Pris, der staar i rimeligt Forhold til den paagældendes Lønning.

Generaldirektoratet saavel som Ministeren har altsaa imødekommet Organisationernes Henvendelser.

Byen Brande er oprykket til Lønsats b fra og med d. 1. April d. A. at regne. Har det

varet længe før Svaret kom, saa maa vi til Gengæld anerkende, at Oprykningen faar tilbagevirkende Kraft. Endvidere indeholder Svaret det betydningsfulde, at Tjenestemænd, der forflyttes til Brande og som ikke kan skaffe sig passende Bolig, med Ministerens Godkendelse vil kunne erholde en særlig Godtgørelse udover det i Lønningsbestemmelserne fastsatte Beløb.

Rich. Lillie.

Godtgørelse for dobbelt Husførelse.

I Fællesudvalgets Skrivelse om Forholdene i Brande, ansøgte samtidig om en almindelig Forhøjelse af Godtgørelse for dobbelt Husførelse.

I den Anledning har Generaldirektoratet tilskrevet Udvalget saaledes:

I Skrivelse af 28. Maj d. A., J. Nr. 39, har Fællesudvalget under Henvisning til, at den Godtgørelse, der efter de gældende Regler ydes for dobbelt Husførelse, er ganske utilstrækkelig til blot nogenlunde at holde Personalet skadesløst for de Tab, der paaføres det, anholdt om, at der maa blive foretaget en Forhøjelse af den ommeldte Godtgørelse.

I denne Anledning skal man, efter at Sagen har været Genstand for nærmere Overvejelse og Undersøgelse, herved meddele, at man ikke har ment det rigtigt paa nærværende Tidspunkt at foretage en almindelig Forhøjelse af Godtgørelsen for dobbelt Husførelse, men at Ministeren for offentlige Arbejder, hvem Spørgsmaalet har været forelagt, fremtidig i hvert enkelt Tilfælde vil træffe Afgørelse om, hvorvidt der under Hensyn til de for Tiden bestaaende særlige Forhold maatte være Anledning til at yde en højere Godtgørelse end den ved Ordre E. Nr. 8 § 18 fastsatte.

Lokomotivmænd, der er tvunget til at leve paa to Steder og som ikke kan klare sig med den Godtgørelse, der ydes, vil altsaa nu ved Fremsendelse af specifiiceret Regningsoversigt for Udgifter til Husly og Kost med Fradrag af den tilstaaede Godtgørelse og hvad der spares i den hjemlige Husholdning kunne forvente en yderligere Godtgørelse.

Rich. Lillie.

Tjenestenumre og Stillingsbetegnelse.

Afskaffelse af Tjenestenumrene har hidtil været og er fremdeles Krav, der rejses; men trods de mange Henvendelser lever vi fremdeles under denne gammeldags Opfattelse, at Numrene er det eneste, hvorpaa Myndighederne kan støtte sig for at finde den i Rækken de af en eller anden Grund skal have fat paa.

Imidlertid har Personalet, i hvert Fald Lokomotivpersonalet, i Tidernes Løb opnaaet, at Tjenestenumre ikke skal paaføres Fripas. Ganske vist har Ordningen hidtil været forsøgsvis; men det gik ganske udmærket og man mente derfor, at den ganske af sig selv vilde blive til en fast Regel og at der ikke skulde blive Anledning til oftere at vende tilbage til den Sag.

Men nej, saa glat gik det ikke. Ved Maskindepoterne og i Maskinkontorerne var der aldrig noget i Vejen; men naar Trafikafdelingens Repræsentanter, enten det nu var en Assistent, en Medhjælper eller en Overassistent, der skulde udstede Fripas til Lokomotivpersonalet eller dettes Familie, saa blev der ikke taget Hensyn til de paagældende Lokomotivmænds Ønske. Selv om de under Hensyn til Generaldirektionens Ordning kunde paapege, at Tjenestenummer ikke skulde paaføres — det blev paaført — og tit med Bemærkninger, der gav Plads for smaalig Klasseopfattelse. Og da det ogsaa meget ofte hændte, at Stillingsbetegnelsen „Lokomotivfyrbøder“ af samme høflige Herrer uden videre forkortedes til „Fyrbøder“, fandt Foreningen Anledning til, da Beklagelsernes Antal svulmede op, at fremsende følgende Skrivelser til Generaldirektoratet:

Den 1. Maj 1915 modtog Foreningen som Svar paa et derom indsendt Andragende til Maskindirektøren Meddelelse om, at Tjenestenumre paa Fripas til Lokomotivfyrbødere og deres Familie indtil videre forsøgsvis ikke vilde blive paaført Fripas paa Betingelse af, at Tjenestenumrene meddeltes ved Rekvirition af Fripas.

Denne Imødekommen af et længe næret Ønske fra Personalets Side hilstes med Tilfredshed, og siden har Lokomotivpersonalet, hvis Fripas udstedes af Maskindepoterne saavel som paa Maskintjenestens

Kontorer, været fritaget for Tjenestenumre paa Fripassene.

Imidlertid fremsættes der jævnlig Beklagelser af det Lokomotivpersonale, der er stationeret ved Rangerdepoterne, hvis Fripas udstedes af den stedlige Station (Trafikafdelingen), over, at trods derom rettel Anmodning med Henvisning til Hr. Maskindirektørens Tilladelse om Udeladelse af Tjenestenummer paa Fripas vil de vagthavende Stationsbestyrere ingen Hensyn tage hertil, og Personalet maa derfor finde sig i, at Fripassene paaføres et Tjenestenummer.

Naar Foreningen ikke tidligere har fundet Anledning til at fremsætte Beklagelse herover, skyldes det, at Tilladelsen om Udeladelse af Tjenestenummer paa Fripas var givet forsøgsvis; men da Forsøget nu har staaet paa i over tre Aar og formentlig ikke har medført nogen Art af tjenstlig Besvær, tillader Foreningen sig nu at andrage om, at Lokomotivpersonalets Fripas — saavel personlige som Familiefripas, ligegyldigt hvor de udfærdiges — udstedes i Overensstemmelse med Maskindirektørens Tilladelse.

I denne Forbindelse tillader Foreningen sig at andrage om, at Depotforstanderne paa Rangerdepoterne udrustes med Myndighed til at udstede Fripas for det der stationerede Personale ved Lokomotiv-, Vognopsyn og Remisetjenesten.

Ærbødigst

P. F. V.

Rich. Lillie.

C. M. Christensen.

Foreningens Lokomotivfyrbøderkreds har anmodet Hovedbestyrelsen om at henlede Generaldirektoratets Opmærksomhed paa, at Stillingsbetegnelsen — Lokomotivfyrbøder — i stedse større Omfang i Skrivelser, Opslag paa Lister m. m. forkortes til Fyrbøder.

I den Anledning tillader Foreningen sig at andrage Generaldirektoratet om, at den Stillingsbetegnelse, der af Generaldirektoratet er givet de paagældende ansatte, maa blive overholdt af de Autoriteter, Kontorer og Stationer, der i skriftlige Henvendelser beskæftiger sig med Lokomotivfyrbødernes Sager og Forhold, saa meget mere som Lokomotivfyrbøderne sætter megen Pris paa, at denne Stillingsbetegnelse anvendes og overholdes i sin fulde Udstrækning og heri mener at kunne finde Støtte i de af Generaldirektoratet udstedte Ordre Serie H., Nr. 55 og 78.

Ærbødigst

Paa Hovedbestyrelsens Vegne

Rich. Lillie.

Herpaa har Foreningen modtaget følgende Svar:

I et hertil indsendt Andragende af 6. August d. A. J. Nr. 398, har Foreningen anholdt om endelig Genneførelse af den forsøgsvis indførte Ordning, hvorefter Fripas til Lokomotivpersonalet og bemeldte Per-

sonales Familie ikke paaføres Tjenestenummer paa Betingelse af, at dette meddeles ved Rekvisition af Fripassene.

I denne Anledning skal man efter stedfundne Overvejelser herved meddele, at Fripas for Lokomotivpersonalet og dettes Familie fremtidig ikke vil blive paaført Tjenestenummer, medens dette som hidtil vil være at anføre saavel i Fripashefternes Stammer, som i de Fortegnelser, der maanedlig indsendes til Revisionen. Fripassene maa derhos fremtidig foruden at angive vedkommendes Efternavn tillige forsynes med alle Forbogstaver for de paagældende ansatte.

For saa vidt Foreningen yderligere har anholdt om, at der maa blive givet Depotforstanderne paa Rangerdepoterne Bemyndigelse til Udstedelse af Fripas, har man, da en saadan Ordning maa anses for uensigtsmæssig, ikke set sig i Stand til at foretage videre i Sagen.

Andersen-Alstrup.

Hoskiær.

I Anledning af, at Foreningen i Skrivelse af 8. September d. A., J. Nr. 407, har anmodet om, at Stillingsbetegnelsen „Lokomotivfyrbøder“ ikke i tjenstlige Ekspeditioner forkortes til „Fyrbøder“, skal man herved meddele, at man ved Skrivelser af Dags Dato til Statsbanernes Afdelinger og Distrikter har indskærpet det i Ordrene H. Nr. 55 og Nr. 78 indeholdte Paabuð om Anvendelse af den fulde Stillingsbetegnelse, saaledes at Betegnelsen „Lokomotivfyrbøder“ eventuelt, hvor det maatte vise sig formaalstjenligt, forkortes til „Lfb.“.

Det tilføjes, at man iøvrigt i Tilfælde, hvor en fejlagtig Skrivemaade maatte blive anvendt, maa have vedkommende henvist til at indsende Klage ad tjenstlig Vej.

Andersen-Alstrup.

Hoskiær.

Som man af Svarene vil se, stiller Generaldirektoratet sig imødekommende. Den forsøgsvis Ordningens Tid er forbi. Fritagelsen for det hæslige Tjenestenummer paa Fripasset er en Kendsgerning. I Fremtiden maa Lokomotivpersonalet dog nøje erindre ved Rekvisition af Fripas foruden som nu at opgive Tjenestenummeret tillige at opgive alle Forbogstaver.

Hvad Stillingsbetegnelsen angaar, skal den i Fremtiden under Henvisning til Generaldirektoratets Ordre nøje og korrekt overholdes. Vi haaber derfor — da man ikke har set sig i Stand til at udruste Depotforstanderne med Myndighed til at udstede Fripas —, at Nyordningen vil tilgaa Distrikterne, saa at den vil naa frem til de Assistenters Kundskab, der

ved deres mindre høflige Optræden paa sine Steder har skabt en vis Afstand mellem Trafikafdelingen og Lokomotivpersonalet.

Maa vi endelig i denne Forbindelse henlede Opmærksomheden paa en lille Ting:

Det er mærkeligt at se, at mange Overordnede endnu i vor Tid, naar de i tjenstlige Skrivelser, paa Fripas, ved Opslag eller paa anden Maade henvender sig til en Underordnet, særlig til de Underordnede, der er Nummerbehæftet, mener at kunne unnlade den almindelige lille Høflighedsform: „Hr.“. Vi kan ikke tænke os, at det er manglende personlig Dannelse, der er Aarsag hertil; thi de Underordnede glemmer aldrig det lille „Hr.“, naar de henvender sig skriftlig til de Overordnede.

Men maaske der skal en Ordre til fra Generaldirektoratet, før man kan notere, at Statsbanerne paa dette Omraade er paa Højde med Tiden.

En Kommission.

Fra Generaldirektoratet er modtaget følgende:

Ved at meddele, at man til Overvejelse af Spørgsmaal om Formen for Personalets Instruktion gennem Ordre o. l. samt til at foretage Kodifikation af det foreliggende Ordre- og Instruktionsstof er sindet at nedsætte en Kommission, bestaaende af 12 Medlemmer, af hvilke 8 udnævnes af Generaldirektøren og 4 udpeges af Personalets Organisationer, skal man herved anmode Foreningen om for sit Vedkommende at ville vælge 1 Medlem af bemeldte Kommission.

Om Udfaldet af Foreningens Valg udbeder man sig Meddelelse, hvorefter nærmere Underretning angaaende Kommissionens Sammentræden til sin Tid vil tilgaa vedkommende.

P. G. V.

Frederik W. Petersen.

Med stor Tilfredshed har Foreningen modtaget denne Meddelelse, der stiller i Udsigt en Simplificering af og Mulighed for lettere Oversigt over alle de Ordre og Instruktioner, Statsbanepersonalet i Aarenes Løb har modtaget.

Foreningen har som sin Repræsentant i Kommissionen valgt Formanden, Lokomotivfører Rich. Lillie.

Fra det daglige Liv.

Som et Bevis for hvad man kan vente af Overraskelser, naar en saa vigtig Afdeling som Trafikafdelingen i Kraft af Selvbevidstheden om at være den Afdeling, der er den dominerende og i Særdeleshed i Besiddelse af Sagkundskab i alle Forhold ved vort lille Jernbanevæsen, ja, selv en Generaldirektør taales ikke, naar han ikke er udgaaet fra den eneste Afdeling, der har Forstand paa Jernbaner. Friis-Skottes Udtalelser i Rigsdagen dækker vel nok i Hovedtrækkene d'Hrr.s Syn paa Sagerne og muligt føler de sig overbevist om, at „den Gud giver et Embede giver han ogsaa Forstand“.

Ja! Embederne er givet, men . . . Man bør høre, hvad der er præsteret af Sagkundskab paa Signalvæsenets Omraade af en Stationsforstander paa en Bystation.

Stationens Stempel.

3.—10.—18.

Lokomotivdepotet.

Lokomotivførerne i Mergeltogene bedes underrettede om, at Signalerne for Indkørsel ikke tændes om Aftenen, men at Mergeltoget rangeres ind paa Stationen.

Stationsforstanderens Underskrift.

Et saalydende Opslag blev anbragt paa det paa-gældende Depot. Selv om man er vænnet til adskil- ligt i Retning af Opslag, saa forbavses man uvil- kaarligt over, at en Stationsforstander her officielt tillader sig at dokumentere sin Foragt for saavel Po- liti- som Signalreglement, som sin Mangel paa For- staaelse af de mest elementære Regler for Togsik- ring. At Stationen saa villigt fører Sparsommelighe- den ud i Livet paa dette Omraade, staar vel nok i Forbindelse med, at denne samtidig er bekvem for Stationstjenesten, uden smaaligt Hensyn til den Ri- siko, en eventuelt paa Grund af Sygdom e. l. udsendt Lokomotivfører, som er mere eller mindre lokal kendt, løber under saadanne Forhold, som han mu- ligt endog er ukendt med. Skulde en Afløser under saadanne Forhold være saa uheldig at løbe ind paa Stationen for det ikke tændte Stop, vil man vel kun nødvendig fra den ogsaa i juridiske Spidsfindighe- der særdeles sagkyndige Afdelings Side gaa med til at gøre den stedlige Topfigur medansvarlig.

Lokomotivførerne rapporterede denne forrykte Ordning, og efter at Afdelingsformanden havde rettet en Besværing til Maskiningeniøren, blev Sagen be- handlet af Distriktet med det selvfølgelige Resultat, at Signalerne atter blev tændt og Opslaget fjernet.

Vilde det ikke være rimeligt, for fremtidig at und-

gaa saadanne private Andegaardsbestemmelser, at Maskiningeniøren blev saadanne Sager forelagt og at intet Opslag fra Station til Lokpersonale har Gyldighed uden at have passeret Ma. og Ming.

En saadan Ordning vil selvfølgelig medføre, at saadanne Misfostre som ovenstaaende blev kvalt straks efter Fødselen.

Ved Ændringer i Signaltjenesten maa vi være ubeskedne nok til at forlange, at vi ogsaa høres, idet denne Gren af vor Tjeneste er af saa stor Betydning, at den for os kan blive til et „være eller ikke være“.

Med Tak for Optagelsen, Hr. Redaktør, forbliver jeg
Deres ærbødige
Zero

Dødsfald.

K. K. Klausen.

Fredag den 8. November afgik efter et kort Sygeleje Lokomotivfyrbøder, Rangerfører i Odense, K. K. Klausen ved Døden som Offer for den spanske Syge.

Afdøde var en stille og bramfri Natur, et af de Mennesker, om hvem man med Sandhed kan sige, at han ingen havde og ikke kunde faa nogen Uven, men til hvis Udtalelser man kunde have Tillid og gerne lyttede. Klausen blev begravet fra Sct. Knuds Kirke i Odense den 13. November under stor Deltagelse. Dansk Lokomotivmands Forenings Formand, som var i Odense nævnte Dag, tolkede ved Graven et Farvel og en Tak for trofast Kammeratskab samt en varm-følt Tak og Farvel fra hans hjemmenværende syge Hustru og fem smaa Børn. Det var nemlig saaledes, at Ulykken ikke alene har ramt denne Familie ved at Forsørgeren er gaaet bort, idet saavel afdødes Hustru som alle hans Børn er bundne til Sygelejet af samme Sygdom og derfor ikke kunde følge Faderen til hans sidste Hvilested. Klausen manglede kun faa Maaned-er i at blive pensionsberettiget. Hans Enke og Børn trænger derfor til al den Hjælp, der kan ydes.

L. C.

A. Godtfredsen.

Søndag d. 10. November afgik Lokomotivfyrbøder A. Godtfredsen, Frederikshavn, ved Døden efter faa Dages Sygeleje og Begravelsen fandt Sted Lørdag d. 16. November under meget stor Deltagelse.

Afdøde var en i alle Maader god Kammerat, stille og rolig i hele sin Færden, altid parat, naar Foreningen kaldte paa ham og værnende den Stand han tilhørte. Gudskesens Minde vil derfor bevares. Han efterlader sig Hustru og to smaa Børn.

R. Pedersen.

Fredag den 15. November jordedes paa Aarhus Kirkegaard Lokomotivfyrbøder Rudolf Petersen, Struer. Kapellet var fyldt til Trængsel og et Væld af Kranse dækkede Baaren. Saa godt som alle Landets Lokomotivfører- og Lokomotivfyrbøder Afdelinger havde sendt signerede Kranse.

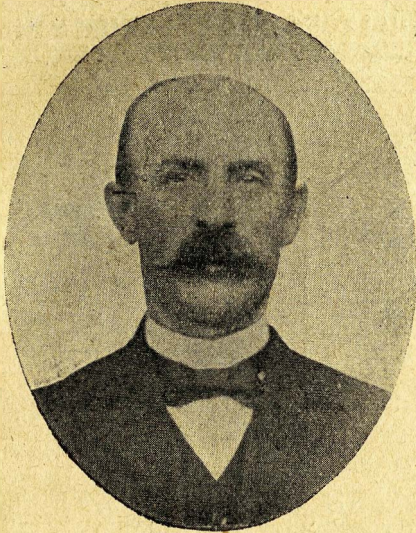
Ved Baaren talte Præsten i jævne, gribende Ord

over den Døde. Jernbaneforeningens og Aarhus Marineforenings Faner paraderede ved Baaren.

Petersen var en brav og retskaffen Kammerat, hvis lyse Sind og altid gode Humør virkede oplivende paa alle, han kom i Berøring med, og var afholdt af Kammeraterne og af sine Overordnede.

Ære være hans Minde.

P. N.

S. Christensen.

Fredag d. 18. Oktober afgik Lokomotivfører S. Christensen, Struer, ved Døden efter flere Maanders Sygeleje.

Den afdøde hørte til de stille indenfor Lokomotivmændenes Rækker, men var i hele sin Færden en nobel og pligtopfyldende Tjenestemand og en god Organisationsfælle og Kammerat. Søren Christensen blev kun 51 Aar gammel og havde i de 22 Aar han kørte kun været stationeret i Struer.

Det var en Kræftsygdom, der rev ham bort i en forholdsvis ung Alder.

Han efterlader sig Enke og tre Døtre, hvoraf en ukonfirmeret.

Hjertelig Tak

Min hjerteligste Tak for al venlig Deltagelse ved min kære Mand, Rangerfører Karl Kristian Klausens Død og Begravelse. En særlig Tak til Hr. Lokomotivfører Richard Lillie, København, for hans smukke Ord ved Graven, og Tak til Hr. Rangerfører Mortensen. Odense, d. 20.—11.—1918.

Sine Klausen.

Hjertelig Tak for venlig Deltagelse ved vor kære Datters Begravelse.

Carl Jantzen og Hustru.

Vor hjerteligste Tak for udvist Deltagelse ved vor kære Søns, Rudolf Petersens Død og Begravelse.

Førældre og Søskende.

Vor inderligste Tak

for den store Deltagelse, der paa saa mange Maader er vist os.

Kalundborg, d. 22.—11.—18.

Lokomotivfører R. Petersen,
Hustru og Sønner.

Kransekasse.

Thisted Lokomotivfyrbøder Afd. 26 har stiftet en Kransekasse, som giver Krans til alle Medlemmer af Kredt 2. Meddelelse om Dødsfald bedes sendt til Kassereren for Afdeling Nr. 26.

R. Jensen, Formand.

Kong Christian den IX Fond.

Af Kong Christian den IXs Understøttelsesfond ved de danske Statsbaner vil der den 29. Januar 1919 kunne uddeles ca. 1900 Kr. i Portioner à 100 Kr. Ansøgninger om at blive delagtig i Uddelingen maa for at komme i Betragtning indgives inden Udgangen af indeværende Aar til et af Bestyrelsens Medlemmer.

Blanket til Ansøgning kan erholdes ved Henvendelse til et Bestyrelsesmedlem eller i Generaldirektoratet.

Blanketten maa nøjagtig udfyldes.

Legatet uddeles til ansatte, som uforskyldt er komne i Trang og til ansattes trængende efterladte, hvilke sidste i Henhold til Fundatsen kommer i fortrinsvis Betragtning ved Uddelingen.

Bestyrelsen bestaar af:

Generaldirektør Andersen-Alstrup, Togfører Due-lund, København, Søfartschef Heise, do., Værkmester O. Larsen, do., Værkmester P. Mikkelsen, Aarhus, Telegrafmester I. J. G. Thomsen, København, Assistent, Frk. Westergaard, do., Distriktschef Wissenbach, Struer, og Baneingeniør Wolfhagen, Kjøbenhavn.

Rettelse til Adressefortegnelsen.

Brande Lokomotivfyrbøder Afdelings Formands Navn og Adresse rettes til V. K. Petersen, „Bakkehuset“, Buchersvej, Brande.

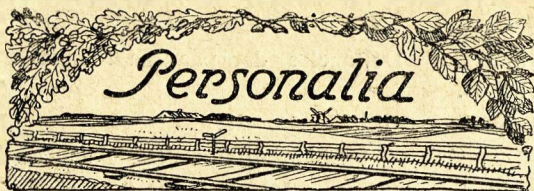
Frederikshavn Lkf. Afd.s Formands Adresse rettes til Niels Mørcksgade 5.

Bytning.

Lokomotivfyrbøder i Nyborg ønsker Bytning snarest med Kollega i Esbjerg.

Svend Andersen.

Søndergade 17, 1. Sal, Nyborg.

Døde:

Lfb. K. K. Klausen, Odense, den 8.—11.—18.

Lfb. R. Pedersen, Struer, den 9.—11.—18.

Lfb. G. A. Gottfredsen, Frederikshavn, den 10.—11.—18.

Afsked:

J. A. N. Nepper, Kbhvns. Godsbg., paa Grund af Svagelighed med Pension fra 28.—2.—19.

HAFNIA Samlede Garantimidler pr. 1. Januar 1918
ca. 85 Millioner Kroner.
Samlet Forsikringsbestand pr. 1. Jan. 1918
ca. 300 Millioner Kroner.

Nørrebro Vinimport Nørrebrogade 178.
ROBERT BERTHELSEN Tlf. Taga 1300
Stort Lager af 1ste Klasses Vine & Spirituosa. - - Billigste Priser.

Emanuel Møller & Co., Vinhandlere,
St. Pederstræde 34 og 36 (ved Vestervold). Telefoner 4518—2897
Kvaliteten gør Udslaget.

Ved nye Etableringer og eventuelt Skifte af Leverandør vil d'Hrr. Købmænd ikke blive skuffede ved at træde i Forretningsforbindelse med os. Som Grund for dette atanføres, vi siden Etableringsaaret 1895 har opnaaet en meget betydelig Omsætning

E. L. WEIMANN & Co.
St. Strandstræde 9—11, 4. Tlf. 5871 - 10871.
Guld- og Sølvvarer en grøs.
Intet Salg til Private.

C. D. Funders Vinhandel, Istedgade 55.
Telf. V. 7201.
Bedste og billigste Indkøbssted paa Vesterbro for
Vine og Spirituosa.

PELSVARER. N. P. Pedersen,
Afbetaling. Kleinsmedie og Maskinværksted,
HEIMDALSGADE 13.
Frederiksborggade 10¹ Reparationer af saavel Kraft- som
Lageret. Arbejdsmaskiner udføres. Reserve-
dele til Kakkelovne.
Alt solidt, hurtigt og billigt.

Elektrisk Lys og Kraft billigst
Telefon-Ringeledning - - - Elektriske Artikler

Engelsk Spisestue, smuk, lys Eg, komplet, 500 Kroner
Komplet hvidlakeret Soveværelse 450 =
Moderne Eg. Spisestue. 250 =
Komplet Eg. Herreværelse 350 =

Bjelkes Allé 18 St. o. G.

Vesterbros Skotejshus
15, Absalonsgade 15,
bør være Deres **FODTØJ**
Leverandør i
Forretningen grundlagt 1879.

Elektr. Bordlamper,
Kroner, Ampler etc.
i største Udvalg.

Lund & Lawerentz A/S.
Pilestræde 32.

C. M. Sølbeck,
99, Istedgade 99.

Smer-, Ost- og Paalæggsforretning.
1ste Kl. Varer. - Billigste Priser.

Smørepuder
samt Smørepudetøj og Væger
udføres efter Bestilling.
Ghr. H. Gerlachs Eftf.
Tlf. Byen 1676 x. Skindergade 3
KØBENHAVN.

P. PEDERSEN,
aut. Installatør.
N. FRIHAVNSGADE 7.

Announce-Ekspeditioner:

For Kjøbenhavn: Chr. Hylver, Sommerstedgade 22²,
Telefon Vester 4011.

For Provinsen: L. Rasmussen, Hans Tausensgd. 14, Odense.
Telefon 2288.

Udgaar 2 Gange maanedlig.

Redaktion: Vesterbrogade 98 a², Kjøbenhavn B.
Tlf. Vester 2895 v.

Abonnementspris: 2 Kr. 50 Øre aarlig.
Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.